

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/44/2018
Identifikačné číslo spisu: 1013200342
Dátum vydania rozhodnutia: 17.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1013200342.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: T., bytom J., K., zastúpený: JUDr. Jánom Mišurcom, advokátom, so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava proti žalovanej (sťažovateľke): Pôdohospodárska platobná agentúra, so sídlom Dobrovičova 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/48/2013-246 zo dňa 12. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Prvostupňovým rozhodnutím žalovanej č. 120/1698/2012 zo dňa 26. septembra 2012 bolo podľa § 46 ods. 1 písm. b), §47 písm. b) zákona č. 400/2009Z.z. o štátnej službe rozhodnuté, že štátnozamestnanecký pomer končí uplynutím výpovednej doby. Rozhodnutie odkazovalo na predchádzajúce konania vo veci trvania štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, na zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobcu rozhodnutím generálneho riaditeľa Pôdohospodárskej platobnej agentúry (PPA) zo dňa 22.1.2009, na skutočnosť, že ani po opakovaných pohovoroch neprijal ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesto s miestom výkonu práce regionálne pracovisko Komárno, na skutočnosť, že služobný úrad nemá pre neho iné vhodné štátnozamestnanecké miesto a štátny zamestnanec sa so služobným úradom nedohodol inak.

2. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že nakoľko bolo rozsudkom krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/24/2011 zrušené predchádzajúce skončenie jeho pracovného pomeru a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie predpokladal pokračovanie v správnom konaní podľa § 131 zák. č. 400/2009 Z.z., nakoľko konanie začalo za jeho účinnosti. Zároveň vytkol napadnutému rozhodnutiu, že neobsahuje zákonom predpísané obsahové náležitosti v zmysle § 47 správneho poriadku.

3. Rozhodnutím žalovanej č. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012 (označeným ako „Odpoveď“) bolo žalobcovi oznámené, že nakoľko jeho štátnozamestnanecký pomer trval ku dňu 31.10.2009 považuje sa za štátnozamestnanecký pomer podľa zák. č. 400/2009 Z.z., podľa ktorého služobný úrad postupoval. Skončenie štátnozamestnaneckého pomeru nie je rozhodnutím správneho orgánu podľa správneho poriadku, proti ktorému by bolo možné podať odvolanie, ale výpoveďou v zmysle ustanovení zákona 400/2009 Z.z. Služobný úrad po neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru rešpektoval platnú právnu úpravu a vzhľadom na okolnosti opísané vo výpovedi rozhodol formou výpovede, ktorá je platná a účinná. Vzhľadom na to, že služobný úrad nie je správnym orgánom, považuje odvolanie žalobcu za oznámenie, že podľa § 79 zákonníka práce trvá na tom, aby ho služobný úrad ďalej zamestnával.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len Krajský súd) postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutia žalovaného č. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovanej č. 120/1698/2012 zo dňa 26. septembra 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd poukázal na to, že žalobca bol štátnym zamestnancom, s ktorým bol pôvodne rozhodnutím č. 120/112/2009 zo dňa 22. januára 2009 v spojení s druhostupňovým rozhodnutím č. 101/345/2009 zo 07. apríla 2009 podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení do 31. októbra 2009 skončený štátnozamestnanecký pomer. Na základe podanej žaloby žalobcom Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4S/88/2009 rozsudkom č. k. 4S/88/2009-80 zo dňa 08. októbra 2010 zrušil pre nepreskúmateľnosť druhostupňové rozhodnutie č. 101/345/2009 zo 07. apríla 2009 a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

6. Nové druhostupňové rozhodnutie žalovanej č. 101/2427/2010 zo dňa 14. decembra 2010 žalobca opäť napadol žalobou a Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/24/2011-121 zo dňa 23. mája 2012 zrušil nielen druhostupňové rozhodnutie žalovanej č. 101/2427/2010 zo dňa 14. decembra 2010, ale aj prvostupňové rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. 120/112/2009 zo dňa 22. januára 2009 a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie so záväzným názorom o povinnosti skúmať splnenie podmienok pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 zákona o štátnej službe odvolateľovi.

7. Následne žalovaná listom zo dňa 26. septembra 2012 č. 120/1698/2012 oznámila žalobcovi skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. b) a § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. Vôči tomuto listu napriek skutočnosti, že nemal náležitosti rozhodnutia (vrátane poučenia o možnosti podať opravný prostriedok), podal žalobca odvolanie. Na základe odvolania reagovala žalovaná listom č. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012 tak, že výpoveď danú žalobcovi dňa 26. septembra 2012 považovala za platnú a účinnú. Pre úplnosť žalovaná uviedla, že podľa zákona č. 400/2009 Z.z. nie je služobný úrad žalovanej správnym orgánom a nevydáva rozhodnutia, preto nepostupovala v danej veci podľa správneho poriadku.

8. Uvedené listy (rozhodnutia) žalovanej žalobca napadol žalobou doručenou krajskému súdu dňa 25. februára 2013, ktorou sa domáhal preskúmania ich zákonnosti. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1S/48/2013 rozsudkom č. k 1S/48/2013-148 zo dňa 27. júna 2013 tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej z 21. decembra 2012 č. 200/2546/2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

9. Tento rozsudok krajského súdu žalovaná napadla odvolaním, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. februára 2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013, ktorým najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a konanie zastavil s tým, že vec postúpi na ďalšie konanie vecne a miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I.

10. Odvolací súd v konaní 7Sžo/14/2013 z obsahu spisu zistil, že žalobca v čase účinnosti zákona č.

400/2009 Z.z. (od 01. novembra 2009) bol v štátnozamestnaneckom pomere, v stálej štátnej službe, vo funkcii hlavný radca. Žalovaná dňa 26. septembra 2012 dala žalobcovi výpoveď z tohto pomeru z dôvodu uvedenom v § 47 písm. b) cit. zákona. Konajúci odvolací súd mal za to, že vzhľadom na ustanovenie § 120 zákona č. 400/2009 Z.z., v ktorom sú vymenované ustanovenia Zákonníka práce, ktoré sa primerane použijú na štátnozamestnanecké vzťahy, žalovaný od 01. novembra 2009 nebol oprávnený vydávať o skončení štátnozamestnaneckého pomeru rozhodnutia s odôvodnením podľa správneho poriadku. Preto uvedená výpoveď nemohla byť podľa názoru odvolacieho súdu ani predmetom prieskumu zákonnosti krajským súdom v správnom súdnictve, ale predmetom konania na príslušnom všeobecnom súde žalobcu.

11. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013 vydal Ústavný súd Slovenskej republiky nález zo dňa 08. decembra 2015 číslo III. ÚS 485/2015-36 ktorým uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/14/2013 zo dňa 26. februára 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. Ústavný súd v odôvodnení uvedeného nálezu uviedol nasledovné: „...Vo veci štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľa bolo od 22. januára 2009, kedy bolo vydané rozhodnutie zamestnávateľa sp. zn. 120/112/2009 podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z (ďalej aj ako „zákon o štátnej službe“) vedené správne konanie (§ 125 ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe) podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Toto konanie nebolo žiadnym zákonne súladným spôsobom (napr. podľa § 30 správneho poriadku) skončené. Rozsudkom krajského súdu z 23. mája 2012 sp. zn. 2S/24/2011-121 bolo síce toto rozhodnutie zrušené, avšak vec bola zamestnávateľovi sťažovateľa vrátená na ďalšie konanie; tento rozsudok teda sám osebe nemal za následok skončenie správneho konania. Právny záver najvyššieho súdu, že označené akty zamestnávateľa treba posudzovať čisto v režime zákona č. 400/2009 Z.z., takto potom neobstojí, pretože najvyšší súd celkom opomenul jeho prechodné ustanovenie § 131. V zmysle tohto prechodného ustanovenia je naopak, potrebné „odpoved“ zamestnávateľa sp. zn. 200/2546/2012 z 21. decembra 2012 posudzovať ako rozhodnutie vydané v dosiaľ neskončenom správnom konaní, ako to urobil krajský súd, resp. ako tvrdí sťažovateľ, a žalobu proti nej smerovanú prerokovať v konaní v správnom súdnictve ako žalobu proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu. Ak teda najvyšší súd konanie zastavil z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti, vec v jej merite neprerokoval a postúpil ju okresnému súdu, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred vecne príslušným správnym súdom.“

13. V následnom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednávajúci vec v senáte 7S, s prihliadnutím na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 08. decembra 2015 číslo III. ÚS 485/2015-36 dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej je potrebné vyhovieť a uznesením sp. zn. 7Sžo/12/2016 zo dňa 15. júna 2016 rozsudok krajského súdu zo dňa 27. júna 2013 č. k. 1S/48/2013-148 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že podľa právneho záveru vysloveného v predmetnom náleze ústavného súdu napadnuté rozhodnutie žalovanej je potrebné preskúmať v konaní v správnom súdnictve. Preto krajský súd v napadnutom rozsudku vecne správne vyslovil nesúhlas s právnym názorom žalovanej, ktorá poukázala na skutočnosť, že žalobou napadnuté rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu z 21. decembra 2012 vydala podľa zákona č. 400/2009 Z.z. a nebola povinná rozhodnutie odôvodniť v zmysle správneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou veci v jej merite a uložil krajskému súdu povinnosť opätovne dôsledne preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovanej, prejednať vec v medziach podanej žaloby, vysporiadať sa so žalobnými námietkami žalobcu a opätovne v merite veci rozhodnúť, ako aj svoje rozhodnutie náležite odôvodniť.

14. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zo dňa 12.4.2018 uviedol, že na posudzovaný

prípád sa vzťahuje ustanovenie § 131 zákona č. 400/2009 Z.z., ktorý stanovuje, že v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatom pred 01. novembrom 2009 sa postupuje podľa predpisov platných do 31. októbra 2009. Možno teda uzavrieť, keď v danej veci ide o neskončené správne konanie vedené ešte podľa zákona o štátnej službe podľa predpisov platných do 31. októbra 2009, že toto je nevyhnutné (aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 400/2009 Z.z.) chápať ako jeden celok. Vychádzal pritom z právneho záveru vysloveného v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08. decembra 2015 číslo III. ÚS 485/2015-36 a v tomto smere poukázal na jeho konštatáciu, že zrušenie prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu (t. j. rozhodnutia sp. zn. 120/112/2009 z 22. januára 2009 a rozhodnutia sp. zn. 101/2427/2010 zo 14. decembra 2010) súdom a vrátenie veci na ďalšie konanie znamená, že správne konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu nie je právoplatne skončené a žalovaná bola povinná v ňom pokračovať, a to napriek tomu, že medzičasom, dňom 01. novembra 2009, nadobudol účinnosť zákon č. 400/2009 Z. z. Preto aj „výpoveď“ sp. zn. 120/1698/2012 zo dňa 26. septembra 2012, ako aj „odpoveď“ zamestnávateľa sp. zn. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012 treba považovať za rozhodnutia vydané v tomto (neskončenom, a teda pokračujúcom) správnom konaní.

15. Krajský súd ďalej uviedol, že právna bezchybnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i žalovanej spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, obsahuje náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. V danom prípade zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v ust. § 125 upravuje aplikáciu správneho poriadku v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, pod ktorým treba rozumieť veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak.

16. Poukázal na to, že náležitosti rozhodnutia stanovuje ustanovenie § 47 správneho poriadku. Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Výrok musí byť formulovaný presne, určito, stručne a musí úplne vyjadrovať vyriešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania. Aby rozhodnutie mohlo vyvolať zamýšľané právne účinky, musí spĺňať predpoklady stanovené zákonom. Zo žalobou napadnutého rozhodnutia podľa krajského súdu vyplýva, že preskúmané rozhodnutie výrok rozhodnutia neobsahuje. V súvislosti s tým, krajský súd zdôraznil, že práve výrok je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, pretože obsahuje rozhodnutie vo veci, ktorá musí byť jednoznačne špecifikovaná. Iba vo výroku rozhodnutia možno vysloviť vznik, zmenu alebo zánik individuálneho právneho vzťahu, ktorým sa zakladajú práva, určujú povinnosti, prípadne menia právne vzťahy. Podľa krajského súdu žalobou napadnuté rozhodnutie okrem výroku rovnako neobsahuje odôvodnenie. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, reaguje na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, musí sa s nimi správny orgán v dôvodoch rozhodnutia vysporiadať.

17. Krajský súd preto v závere súhlasil so žalobnými námietkami, že napadnuté rozhodnutia trpia vadou nepreskúmateľnosti. Konštatoval, že prvostupňové ako aj druhostupňové rozhodnutie nespĺňajú náležitosti rozhodnutia podľa § 47 správneho poriadku, keďže v oboch absentujú zákonné náležitosti rozhodnutia zadefinované v § 47 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Zdôraznil, že ak je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, bráni takýto nedostatok spravidla posúdeniu dôvodnosti meritórnych námietok, a preto sa krajský súd s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v žalobe, zaoberať nemohol.

18. V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že v priebehu konania žalovaná

žiadala žalobu odmietnuť v zmysle § 98 ods. 1 písm. b) SSP s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 24Cpr/2/2013 o určenie neplatnosti skončenia štátomezistnaneckého pomeru žalobcu rozhodnutím č. 120/1698/2012 zo dňa 26. septembra 2012 s tým, že tieto konania prebiehajú o tom istom predmete preskúvania a s tými istými účastníkmi na Krajskom súde v Bratislave, keďže Okresný súd Bratislava I. postúpil vec na konanie Krajskému súdu v Bratislave. Krajský súd lustráciou zistil, že mu z Okresného súdu Bratislava I. vec vedená pod sp. zn. 24Cpr/2/2013 doposiaľ postúpená nebola, a preto neboli splnené podmienky na postup v zmysle ust. § 98 ods. 1 písm. b) SSP.

19. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej právo na úplnú náhradu trov konania, a to vrátane náhrady trov odvolacieho konania vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca mal vo veci plný úspech.

20. Žalovaná podala proti rozhodnutiu krajského súdu riadne a včas kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu a zastavenia konania. Poukázala na svoj návrh na odmietnutie žaloby a v tejto súvislosti uviedla, že krajský súd sa v tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal s dôvodmi na postup v zmysle § 99 písm. b) SSP. Nesúhlasila s výkladom krajského súdu o nesplnení podmienok na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. b) SSP. Uviedla, že dôvodom odmietnutia žaloby podľa tohto zákonného ustanovenia, je prekážka začatého konania (litispendencia). Podstatou litispendencie je, že začaté súdne konanie bráni tomu, aby o tej istej veci toho istého žalobcu prebiehalo na správnom súde iné konanie. Pod totožnosťou veci sa rozumie ten istý predmet prieskumu, t. j. to isté rozhodnutie, opatrenie, iný zásah, nečinnosť orgánu verejnej správy. Pod totožnosťou žalobcu sa rozumie v správnom súdnictve ten istý žalobca a nie totožnosť strán ako v civilnom konaní.

21. Žalovaná považovala za zásadné to, že predmetom konania na krajskom súde pod sp. zn. 1S/48/2013 a konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 24Cpr/2/2013 je rozhodnutie zo dňa 26. septembra 2012 č. 120/1698/2012, ako prvostupňové rozhodnutie žalovanej. Žalobcom v oboch konaniach je tá istá osoba T., čiže sa jedná o totožného žalobcu. Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 24Cpr/2/2013 sa začalo dňa 29.01.2013 a konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 1S/48/2013 sa začalo dňa 25.02.2013. Podľa vyššie uvedeného je podľa žalovanej v plnom rozsahu preukázané splnenie podmienok litispendencie, a to zhodnosť predmetu konania a zhodnosť žalobcu. Okresný súd Bratislava I. uznesením zo dňa 20.06.2017 zastavil konanie vedené pod sp. zn. 24Cpr/2/2013 a súčasne rozhodol o postúpení veci vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Bratislave. Ak by krajský súd vykonal dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového stavu a oboznámil sa so spisom Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 24Cpr/2/2013, zistil by, že konanie vedené na okresnom súde nebolo krajskému súdu postúpené iba z dôvodu nesprávneho procesného postupu okresného súdu, ktorý nemal rozhodnúť o zastavení konania, ale iba o jeho postúpení vecne príslušnému súdu podľa § 43 ods. 1 CSP, a tak by konanie pod sp. zn. 24Cpr/2/2013 už prebiehalo na správnom súde. Zastavala názor, že ani tento nesprávny procesný postup okresného súdu nemohol obmedziť krajský súd pri skúmaní dôvodov pre odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. b) SSP.

22. Ďalej žalovaná považovala odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu za arbitrárne. V tejto súvislosti dôvodila, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s dôvodmi pre odmietnutie žaloby v zmysle § 98 ods. 1 písm. b) SSP. V odôvodnení jeho rozhodnutia podľa žalovanej chýba výklad právnej normy, na základe ktorého by súd subsumoval skutkový stav pod príslušnú právnu normu. Krajský súd nemal vyhodnotiť ani podmienky litispendencie, keď sa iba obmedzil na gramatický výklad príslušného ustanovenia. Preto žalovaná považovala rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný a vydaný predčasne.

23. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovanej súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval a kasačnú sťažnosť žalovanej považoval za nedôvodnú.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a) SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť žalovanej je potrebné zamietnuť.

25. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd zrušil rozhodnutie žalovanej č. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovanej č. 120/1698/2012 zo dňa 26. septembra 2012, ktorým bolo žalobcovi oznámené skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. b) a § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z.

26. Podľa § 131 zákona č. 400/2009 Z.z. v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatom pred 1. novembrom 2009 sa postupuje podľa predpisov platných do 31. októbra 2009.

27. Podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

28. Podľa § 125 ods. 1 a 2 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

29. Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

30. Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

31. Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

32. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

33. Podľa § 47 ods. 4 správneho poriadku poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

34. Podľa § 47 ods. 5 správneho poriadku v písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Ak sa rozhodnutie vyhotovuje v elektronickej podobe podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci, neobsahuje úradnú pečiatku a podpis, ale je správnym orgánom autorizované podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia.

35. V prejednávacom prípade je potrebné vychádzať zo záväzného právneho názoru vysloveného Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze zo dňa 08. decembra 2015 číslo III. ÚS 485/2015-36, v ktorom ústavný súd konštatoval, že konanie vo veci štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu bolo vedené od 22. januára 2009, kedy bolo vydané rozhodnutie zamestnávateľa (žalovanej) sp. zn. 120/112/2009. Keďže rozsudkom krajského súdu z 23. mája 2012 č. k. 2S/24/2011-121 bolo toto rozhodnutie zrušené a vec bola žalovanej vrátená na ďalšie konanie, konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu nebolo žiadnym zákonne súladným spôsobom skončené. Správny súd preto správne ustálil, že „výpoved“ sp. zn. 120/1698/2012 zo dňa 26. septembra 2012, ako aj „odpoveď“ zamestnávateľa (žalovanej) sp. zn. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012 (napádané rozhodnutia) je potrebné považovať za rozhodnutia vydané v tomto (neskončenom, a teda pokračujúcom) správnom konaní, a to aj napriek tomu, že žalovaná pri ich vydávaní postupovala podľa v tom čase účinného zákona č. 400/2009 Z.z. Ustanovenie § 131 tohto zákona totiž jasne stanovuje povinnosť správneho orgánu konať vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatých pred účinnosťou tohto zákona, t. j. pred 01. novembrom 2009, podľa predpisov účinných do 31. októbra 2009, t. j. podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe.

36. Ako konštatoval ústavný súd vo vyššie uvedenom náleze, konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu bolo začaté dňa 22. januára 2009 vydaním rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. 120/112/2009, a teda toto konanie spadá pod aplikáciu prechodného ustanovenia § 131 zákona č. 400/2009 Z.z. V súlade s týmto ustanovením je potrebné „výpoved“ a „odpoveď“ žalovanej posudzovať ako rozhodnutia vydané v dosiaľ neskončenom správnom konaní, na ktoré sa vzťahuje právna úprava zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe. V zmysle § 125 ods. 1 a 2 tohto zákona sa na konania vo veciach vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, t. j. správny poriadok. To znamená, že v rámci súdneho prieskumu je potrebné „výpoved“ a „odpoveď“ žalovanej posúdiť predovšetkým z hľadiska toho, či spĺňajú základné požiadavky na rozhodnutia kladené správnym poriadkom, t. j. či obsahujú zákonom vyžadované náležitosti.

37. Rozhodnutie správneho orgánu musí mať zákonom ustanovenú formu, ktorú predstavujú obsahové a formálne náležitosti. Správny poriadok upravuje všeobecné náležitosti rozhodnutia, ktoré zároveň predstavujú minimálny štandard správnych rozhodnutí. Náležitosti rozhodnutia ustanovené správnym poriadkom sú vymedzené taxatívne. Jedinou výnimkou je upustenie od odôvodnenia, ak sa účastníkom v celom rozsahu vyhovel. Správny poriadok rozlišuje jednak obsahové náležitosti a jednak formálne náležitosti rozhodnutia. Obsahovými náležitosťami sú výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Popri obsahových náležitosťach písomné vyhotovenie rozhodnutia musí obsahovať aj predpísané formálne náležitosti. Tieto náležitosti slúžia najmä na identifikáciu správneho orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, a účastníkov konania.

38. Po preskúmaní obsahu dotknutých rozhodnutí žalovanej niet pochýb o tom, že náležitosti vyžadované v § 47 správneho poriadku v nich absentujú, čo spôsobuje, že trpia vadou nepreskúmateľnosti.

39. Ďalšie námietky žalovanej uvedené v kasačnej sťažnosti kasačný súd vyhodnotil ako neopodstatnené, nakoľko v danom prípade sa nejedná o existenciu prekážky začatej veci (tzv. litispendenciu). Na správnom súde totiž prebiehalo len jedno konanie vo veci preskúmania zákonnosti napadnutých

rozhodnutí („výpoved“ a „odpoved“) žalovanej. Zo spisu správneho súdu ani nevyplýva, že by v tej istej veci prebiehali súčasne dve konania. Pred správnym súdom prebiehalo konanie na základe právneho zástupcom žalobcu kvalifikovane podanej žaloby na preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovanej („výpoved“ a „odpoved“) a keďže v tej istej veci na správnom súde neprebíhalo iné konanie toho istého žalobcu, nebola splnená podmienka na postup v zmysle § 98 ods. 1 písm. b) SSP z dôvodu prekážky začatej veci. Na tomto závere nič nemení ani prípadný žalovanou poukazovaný nesprávny procesný postup Okresného súdu Bratislava I vo veci pod sp. zn. 24Cpr/2/2013.

40. Všetky námietky žalovanej vyhodnotil kasačný súd ako nespôsobilé spochybnit' vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovanej podľa ustanovenia § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol

41. Podľa § 167 ods. 1 SSP správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech.

42. Podľa § 175 ods. 1 SSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. Podľa § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. O náhrade trov kasačného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP, § 175 ods. 2 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaná v kasačnom konaní úspech nemala, preto jej právo na náhradu trov kasačného konania najvyšší súd nepriznal. Najvyšší súd priznal žalobcovi voči žalovanej právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, pričom o výške náhrady trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku krajský súd samostatným uznesením.

45. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.